

Inskriften är alltså följande:

Begynnelseleden: [tu] **sti** · **rispi** · **stin** · ef[tir] — Slutleden: — **kitsn** · [mi]k · sin ·

5 10 15

Den avlidnes namn är av alltför osäker läsning, både i B. 895 och av mig, för att kunna identifieras. Manne *kitil? Ett par runor fela kanske ock nu i början av det samma. Släktskapsordet därefter bör säkert läsas **mak**.

Översättning: Toste reste stenen efter N. N., sin måg (svåger, svärfader).

205. Viby kyrkogård, Vifolka hd.

Pl. LXXII. Fig. 2.

Litteratur: W. 122; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT*. I, s. 55; *Reseber.* 1871, s. 97, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 24, teckn.

C. F. Nordenskjöld fann runstenen ligga vid kordörrens tröskel och lät resa den på kyrkogården, där den nu står i dess nordöstra hörn.

Stenen är av granit, toppen är avslagen, var enl. Nordenskjöld vid ringmurens reparation synlig men blev åter använd. Höjden är efter vänstra sidan 1,52 m, efter högra 1,16 m, bredden vid foten 82 cm. Slingans bredd är 9—10 cm. Ristningen djup och tydlig.

Alla **s** äro vänderunor. Av ordet 'sten' finnes blott **s** och av **t** vänstra bistaven 3 cm, 4 cm av staven uppifrån och 2,5 cm av högra bistaven.

Inskriften är följande:

Slingan: · **sigbiurg** · **respi** · **st** — — **ir** · **kunar** · **buta** Mittytan vid högra slingans slut nedifrån uppåt: **sin** ·

5 10 15 20 25 29

Översättning: Sigbjorg reste stenen efter Gunnar, sin man.

206. Viby Källgård, Viby sn, Vifolka hd.

Pl. LXXII. Fig. 3.

Litteratur: *Meddelanden från Östergötlands fornminnesförening* 1904, s. 28.

Runstensstycket anträffades 1904 på Viby Källgårds ägor, då sten togs upp ur en åker på toppen av en kulle, knappt $\frac{1}{2}$ km nordost om gården, och ligger nu på den lägre ändan av samma ås helt nära gården.

Ämnet är grå granit. Styckets längd efter högra sidan är 96 cm, efter vänstra 76 cm. Bredden över **e i sten** är 50 cm, över korsarmarna 34 cm. Slingans bredd är 9 cm.

Fragmentet utgör uppenbarligen toppen av en runsten, i det vänstra och högra slingan upptill korsvis sammanlöpa till foten av ett kors.

I vänstra slingan är blott en del av ordet 'sten' i behåll, nämligen av **t** 4 cm av staven nedifrån och 2 cm av högra bistavens spets samt **en**.

I högra slingan stå **ponsi · uft** — med **o** **†** och **s** vänderuna.

Översättning: — »denna sten efter» —

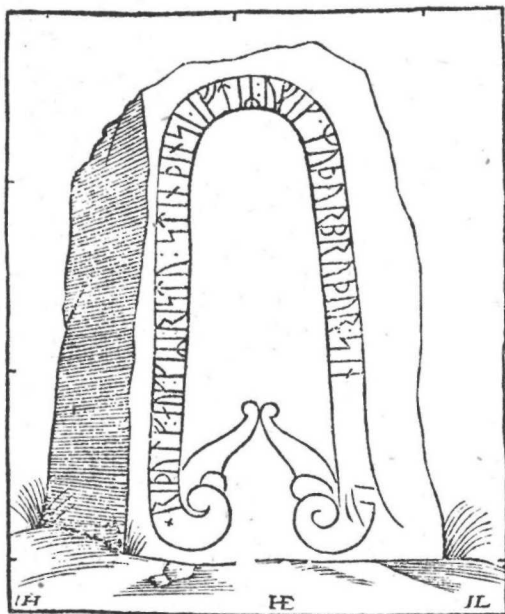
Anm. C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1870, s. 98, säger folket påstå, att en runsten av en bonde i Bosgård från Källgårds ägor blivit flyttad och använd till en bro på »åkevägen». Måhända har det varit en del av Ög. 206.

207. Enebacken, Kårarps ägor, Viby sn, Vifolka hd.

Pl. LXXIII. Fig. 1.

Litteratur: B. 897; L. 1165; W. 125; *Ransakn.* 1667—84; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 758; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT.* I, s. 55; *Reseber.* 1871, s. 98, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 25, teckn.

I B. 897 säges runstenen stå »vid gamla vägen», vilken ännu är tydlig. Platsen ligger just på gränsen mellan Viby och Sjögestad socknar, Vifolka och Valkebo häradar och har även fordom använts till galgbacke.

B. 897.

Runstenen, som står rest bakom en stuga i beteshagen, är av röd granit, 1,70 m hög, 1 m bred vid foten, 70 cm vid nedre toppslingan. Slingans bredd är 10 cm.

Inskriften börjar nedtill t. v. med ett snett kors framför namnet **ripulf**; i läses av B. 897 och Nordenskjöld och är säkerligen riktigare än **a** W. 125, enär detta **a** blott kunde ha bistav t. v. och sådant **a** ej användes uti inskriften. Det vore tänkbart, att det sneda korset vore bistavar till ett *** h** med otydlig stav; nedre staven till ett sådant *** h** vore möjlig att antaga men icke den övre, som måste utgå från h. övre armen av korset, vilket icke kan antagas. Namnet är alltså **ripulf** med övergång av *Hr-* till *R-*, vilken yngre ljudform passar i stycke med saknaden av ändelse i nom. sing. På **†** i **ripulf** löper en fåra ovan bistaven parallell med detsamma. I **ufag** saknas övre staven av **† a** och **† g**.

I **mupur** äro **up** och **r** skadade; i **brupur** utgår bistaven i **b** 2 cm från stavens ändar.

Inskriftens slut, som förut varit oläst, är sannolikt **buta kupan**. I **buta** är **b** tydligt, av **u** är toppen fullt klar, nedtill mindre tydlig, **t** tydligt, **a** skönjbart. Ett kolon torde hava funnits därefter men är icke säkert synligt. Av **kupan** synes **k** och **n** tydligt, även **u** är synligt, **pa** äro otydliga.

Runstenen har alltså haft följande inskrift:

× **ripulf : auk : kiri : ristu : stin : pensi : iftir : ufag · mupurbrupur : sin : buta : ku[pa]n**

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 59